

το λόγον περί τοῦ τριγμοῦ, ὃν ἀπετέλουν τὰ
δερμάτινα ἐπισράματα ὧν ἡ τοῦ ψυχῆς ἐ-
παφή ἀφήρει τὴν μαλακότητα. Ἐγένετο προ-
σέτι γνωστὴ ἡ τοῦ Ζηνοβίου πρόρρησις διὰ τοῦ
ἀκολουθοῦ τρόπου: Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, εἰς ἐκ τῶν
συνετόνων τοῦ κακουργοῦ διέβαιναν ἐκ τοῦ χω-
ρίου. Ὁ Τοῦρκος ὤρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν
ῥηπασεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ-
νος συνελήφθη ἐστραγγαλισμένος ὧν σχεδὸν ὑπὸ
τοῦ μολοσσοῦ. Ἐξήτασαν τὰς κνήμας του καὶ
ἐπ' αὐτῶν εἶδον δῆγματα μόλις τεθεραπευμένα.
Ἐμολόγησε τὴν ἐνοχλήν του, κατήγγειλε τὸν ἑ-
τερον συνένοχόν του, ἀμφότεροι δὲ διηγήθησαν
ἐν τῇ εἰρκτῇ ὅτι εἶχον μάθει παρὰ τοῦ Ζηνο-
βίου τὴν παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν Φλαβιανὸν ἀπαγ-
γελθεῖσαν πρόρρησιν πρὸς ἐκφόδισιν αὐτοῦ ἐκ
τῶν προτέρων καὶ ἐκμηδένισιν τῆς ἀντιστά-
σεώς του κατὰ τῆς προμεμελεσμένης ληστρι-
κῆς κατὰ τῆς οἰκίας τοῦ Λουκᾶ ἐφόδου. Ἀμφό-
τεροι οἱ κακοποιοὶ ἐκεῖνοι κατεδικάσθησαν εἰς
ισόβια δεσμά.

Ὁ Λουκᾶς καὶ ἡ Λαμβέρτη ἀπέθανον. Ἡ
Ἰουστίνη δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπανδρευθῇ καὶ τοι-
τῶν γονέων τῆς παροτρυνάντων αὐτὴν εἰς τοῦ-
το. Ὁ Φλαβιανὸς ἠσυχάζει ἐν τῷ κοιμητηρίῳ
τοῦ Σαλαῖξ πρὸ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν, κατὰ σύμ-
πτωσιν δὲ ὁ τάφος του κεῖται μεταξὺ τοῦ τῆς
μητρὸς του καὶ τοῦ τοῦ Ζηνοβίου ὅστις ὑπῆρξεν
ὁ κακὸς του δαίμων.

Ὁ Τοῦρκος δὲν ἐπέζησε τῶν κυρίων του, ἐγ-
κατέλιπεν ὅμως ἐγγόνους ἀτρομήτους ὡς αὐτόν.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ο ΧΕΙΜΩΝ.

(ΠΑΛΑΙΟΙ ΧΡΟΝΟΙ).

Βλέπεις, βλέπεις τὴν χιόνα,
πῶς ἐκάλυψε τὰ ὄρη;

λευκοὺς ἔχουσι τοὺς κλάδους
ἄφυλλα τὰ δένδρα ὅλα·
ἐσταμάτησεν ὁ πάγος
καὶ τῶν ποταμῶν τὸ ῥεῦμα.
Ὁ χειμὼν βαρὺς ἐπῆλθε.
Φθάνουν μέχρι τῶν χωρίων
λύκοι φεύγοντες τὸ ψυχρὸς
καὶ τροφὴν ἀναζητοῦντες.
Τὰ πτηνὰ πεφοδισμένα,
φεύγοντα θαντὴν βεβαίαν,
τὰ παράθυρα τοῦ οἴκου
μὲ τὸ ῥάμφος αὐτῶν κρούουσιν
καὶ ζητοῦσι νὰ εἰσέλθουν.
Ὁ χειμὼν βαρὺς ἐπῆλθε·
ξύλα δὲ εἰς τὴν ἐστίαν
καὶ πλησιάσόν με, φίλη.
ὦ, ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλην
νὰ σὲ περιβάλῃ· δὲς μοι
ἐν σου φίλημα ἀκόμα,
ἐν ἀκόμα εἰς τὸ στόμα
καὶ λαμβάνων τὴν ζωὴν σου
ζωὴν νέαν νὰ σοὶ δώσω.
Θλίψον με ἐπὶ τοῦ στήθους,
θλίψον με καθὼς σὲ θλίβω,
νὰ θερμάνῃς τὴν ψυχὴν μου
κ' ἐρυθρὰν τὴν παρειάν σου,
φλέγουσαν νὰ ἐπανίδω!
Μὲ φλογίζεις μὲ τὸ βλέμμα,
ὦ! ἴδε με πόσον χαίρω,
μὴ τὰ ὄμματά σου κλείῃς
ἐκ τῆς ἡδονῆς φιλότατη·
βλέπε με, ἀτέισόν με,
ὅλος καίω· φλόξ διηλθεν
εἰς τὰ χεῖλη μου, νομίζω.
Ὁ χειμὼν βαρὺς ἐπῆλθε,
παγερά τὰ πάντα εἶνε,
Τοῦ ἡλίου ἡ θερμότης
ἐξηντλήθη καὶ ἐκείνη,
ἀλλ' ὁ ἔρως ἡμῶν ὄχι.
ὦ! δὲν σβέννυται εὐκόλως
τῆς ἀγάπης ἡ θερμότης
καὶ παλαίει πρὸς τὴν φύσιν,
πρὸς τὸν φθόνον, πρὸς τὰ πάντα·
ἀλλ' εἰπέ μοι θὰ παλαίῃ
ἄρα γε καὶ πρὸς τὸν χρόνον;
Πρόσεχε μὴ μᾶς νικήσῃ.
Φεύγει καὶ ταχύς ὁ χρόνος
κ' ἐνῷ τῶρα ὀμιλοῦμεν
αὐτὸς φεύγει φθονερός.
Ἄς μὴν ἔτρεχεν ὁ χρόνος
καὶ χειμῶν ὅς ἦτο πάντα.

Ἰω. Κ.

